

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **L. W.**, nar. X., státní příslušnost Čína, poslední místo pobytu J. 707, P. 9, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: Policie ČR, **Ředitelství služby cizinecké policie Praha** se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2014 č.j. CPR-15299-1/ČJ-2013-930310-V234,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25.2.2014 č.j. CPR-15299-1/ČJ-2013-930310-V234 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 12.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-163549-72/ČJ-2013-000022 ze dne 6.11.2013, jímž mu bylo podle § 119 odst. 1 písm.

b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále také zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na tři roky. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Bylo vycházeno z toho, že podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 tohoto zákona.

V podané žalobě žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou ohledně nepřiměřenosti zásahu do žalobcova rodinného života. Nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Žalovaný si neopatrčil dostatečné podklady pro své rozhodnutí tak, jak mu ukládá § 50 odst. 2 správního řádu.

Žalobce uvedl, že realizací rozhodnutí o správním vyhoštění dojde k nepřiměřenému zásahu do práv na soukromý a rodinný život, neboť v důsledku toho by se nemohl aktivně podílet na výchově svých dětí. Žalobce uvedl, že je otcem tří dětí, a to konkrétně dvou dětí, českých státních příslušníků, D. T., nar. X a V. T., nar. X. Tyto děti má ze svého předchozího vztahu s paní A. T., nar. X. Žalobce dále uvedl, že je biologickým otcem dcery J. X., nar. X., která má udělený trvalý pobyt na území ČR a již vychovává společně se svou aktuální partnerkou paní L. X., nar. X., která má na území ČR rovněž udělen trvalý pobyt. Žalobce dokládal realizaci pravidelných každotýdenních víkendových setkání s dcerou V. a synem D. v Ústí nad Labem, která nyní po znovuoobnovení vztahu s těmito dětmi realizuje. Také doložil platby výživného po znovuoobnovení jeho placení na tyto děti. Toto prokazoval fotokopii ústřížků poštovních poukázek. Ke skutečnosti, že není zapsán jako otec v rodném listu dcery J. X., uvedl, že to nic nemění na faktu, že je jejím biologickým otcem. Žalobce vytkl správním orgánům, že dosud nebyl proveden v řízení řádný výslech matky J. X., a to k okolnostem vzájemného soužití se žalobcem a k okolnostem výchovy společné dcery. Dle žalobce porušil správní orgán ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když neúplným odůvodněním napadeného rozhodnutí se snaží zakrýt faktické nerespektování mezinárodních i národních právních norem, které přednostně chrání jednotlivce před neoprávněným zasahováním státních orgánů do jeho soukromého a rodinného života.

Žalobce vytkl žalovanému rovněž porušení zásady individuálního posouzení každé věci stanovené podle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobcova žádost nebyla individuálně posouzena, neboť podle směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25.11.2003, článek 11 odst. 1 písm. d), nelze vyvyšovat zájem státu nad sociální a rodinná práva žalobce a jeho rodiny. Žalobce připomněl i rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve věci Boultif vs Švýcarsko ze dne 2.8.2001, sbírka rozsudků a rozhodnutí 2001-IX. § 39, 41 a 46, v němž byla uznána důležitost zajištění ochrany rodinného života státních příslušníků Společenství s cílem odstranit překážky výkonu základních svobod zaručených smlouvou. Žalobce uvedl, že soudní dvůr také odkazuje na judikaturu ESLP, která vyslovuje podmínku přiměřenosti zásahu ke sledovanému legitimnímu cíli. Je zřejmé, že ve vztahu k přípustným omezením volného pohybu osob z důvodu veřejného pořádku dle článku 45 odst. 3 SFEU je základním požadavkem proporcionalita mezi intenzitou omezujícího opatření a důvody pro jeho přijetí. Podle bodu 14 preambule Úmluvy může pojem veřejného pořádku zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu a vztahuje se např. na případy podpory terorismu nebo extremistických postojů. Směrnice zjevně vyžaduje, aby bylo k zamítnutí žádosti z důvodu veřejného pořádku přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustí jednání, které

představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti. Uvedená podmínka v případě žalobce zjevně splněna nebyla, neboť se nikdy žádné trestné činnosti na území ČR nedopustil, pouze byla v jeho případě porušena pravidla pobytu cizinců stanovená zákonem o pobytu cizinců. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť v žalobě jsou totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl na základě předloženého správního spisu, z něhož zjistil, že bylo v průběhu správního řízení o žalobcově správním vyhoštění prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR od 16.2.2012 do 25.4.2013 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce do ČR přicestoval v roce 2002. Přicestoval mimo hraniční přechod za pomoci převaděčů a na území pobýval bez cestovního dokladu a bez platného víza. V prosinci roku 2002 se pokusil v úkrytu v nákladním prostoru vozidla vycestovat z území ČR přes hraniční přechod Hora svatého Šebestiána, kdy byl policisty zajištěn. Následně bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s uloženou dobou vyhoštění v trvání pěti let do 12.12.2007, a to na jméno L. Ch. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval, z území ČR nevycestoval. Obvodním soudem pro Prahu 1 byl dne 2.4.2003 vydán trestní příkaz pod sp. zn. 1T 57/2003, kterým byl žalobce uznán vinným z maření výkonu správního rozhodnutí a byl odsouzen k trestu vyhoštění na dobu šesti let s právní mocí 2.4.2003. Žalobce opět nevycestoval a dne 16.12.2006 byl pod jménem L. W. uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 1 T 141/2006 ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře čtyř měsíců ve věznici s dozorem. Dne 21.12.2007 byl vydán Obvodním soudem pro Prahu 3 trestní příkaz vedený pod č.j. 1 T 118/2007, kterým byl žalobce uznán vinným, že v době od 27.7.2007 do 12.12.2007 se neoprávněně zdržoval na různých místech ČR. Dne 7.5.2007 požádal žalobce oddělení cizinecké policie Praha o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zamítnutí této žádosti nabylo právní moci dne 4.12.2007. Dne 11.5.2007 žalobce požádal o vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí oddělení kontroly pobytu Chomutov ze dne 12.12.2002 a rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9.7.2007. Dne 26.7.2007 požádal žalobce o zrušení trestu správního vyhoštění a výmaz z evidence nežádoucích osob. Ředitelství služby cizinecké policie Praha dne 12.9.2007 vydalo usnesení o zastavení řízení ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, usnesení nabylo právní moci dne 16.10.2007. Dne 18.12.2007 požádal žalobce o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s nezletilou V. T., nar. X. Tato žádost byla zamítnuta, rozhodnutí nabylo právní moci dne 1.9.2008. Žalobce znovu požádal o povolení k přechodnému pobytu dne 16.10.2008 za účelem sloučení rodiny s nezl. V. T. a žalobcova žádost byla zamítnuta rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 22.5.2009. Žalobce podal další žádost o povolení k přechodnému pobytu dne 24.6.2009 za účelem sloučení rodiny s nezl. V. T. V průběhu řízení vyplynulo, že byl do rodného listu nezletilé V. zapsán po třech

letech od jejího narození na základě určení otcovství před Městským úřadem v Terezíně dne 6.12.2006. V průběhu řízení bylo z výpovědi matky nezletilé V. A. T. zjištěno, že otcem V. Š. F., který o nezletilou nikdy zájem neprojevil. V období let kolem roku 2009 uvedla matka nezletilé V., že žalobce více jak rok výživné na nezletilou V. neposílá ani ji nenavštěvoval. Prvostupňový správní orgán žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítl a žalobci bylo doručeno veřejnou vyhláškou dne 4.1.2010. V odvolání proti tomuto rozhodnutí pak žalobce tvrdil, že žije ve společné domácnosti s A. T. i nezletilou V. a v nejbližších dnech očekávají narození miminka. Žalobce pak doložil rodný list nezl. D. T.a, nar. ..., v němž je zapsán jako otec dítěte. S ohledem na tuto novou skutečnost bylo v řízení pokračováno a na základě provedeného šetření pak byla žalobcova žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta, neboť bylo prokázáno, že účelově bylo prohlášeno žalobcem otcovství k nezl. V. i k nezl. D. a bylo zjištěno, že žalobce nežije ve společné domácnosti s těmito dětmi. Správní orgán konstatoval, že se žalobce do rodných listů nezl. V. a D. T. nechal zapsat jako otec z toho důvodu, aby získal povolení k pobytu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9.1.2012. Žalobci pak bylo uděleno výjezdní vízum platné od 17.1.2012 do 15.2.2012. Žalobce nevycestoval na základě tohoto výjezdního víza a dne 26.4.2013 byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 29.4.2013 učinil podle § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, prohlášení o mezinárodní ochraně v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová.

Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení zahájeném ve věci správního vyhoštění žalobce i poté a vyšel z výpovědi žalobce učiněné do protokolu o podání vysvětlení i z dalších podkladů, které získal v průběhu řízení. Bylo prokázáno, že žalobce v ČR žije na adrese P. 9-P., J. 707/28, s přáteli, také občany Číny. Dokud měl peníze, dokládal, že posílal každému dítěti měsíčně 1.000,- Kč. S A. T., V. T. a D. T. ve společné domácnosti nežije. Pokud jde o nezl. V. T., bylo z výpovědi A. T., její matky, zjištěno, že je vedeno řízení o určení otcovství k nezletilé V. již od roku 2003, kdy návrh podal Š. F. Uvedla, že žalobce byl v rodném listě V. zapsán čistě účelově.

Žalobce pak ve své výpovědi ze dne 2.8.2013 uvedl, že je otcem tří dětí, a to dvou českých dětí a pak dcery J. X., nar. X., která má trvalý pobyt na území ČR a vychovává ji její matka paní L. X., nar. X., která má také na území ČR povolen trvalý pobyt. Žalobce pak předložil ještě kopie složenek o placení výživného na nezl. české děti z let 2010 – 2012, z nichž je patrné, že na děti pravidelně k rukám matky platil výživné v rozmezí 1.000,- Kč - 3.000,- Kč měsíčně. Z výpovědi matky nezletilých V. a D. vyplývá, že jmenovaná nemá s žalobcem momentálně žádný vztah, obnovit jej nechce, neboť žije s biologickým otcem V. Dle její výpovědi přispíval na V. od roku 2007 poté, co jej nechala zapsat do jejího rodného listu, pak rok a půl nic neposílal a začal posílat 2.000,- Kč poté, co se narodil syn D. Peníze posílal necelý rok. Z výpovědi matky A. T. dále je zřejmé, že D. a V. vychovávala matka a k žalobci nemá žádný vztah. Neberou jej jako člena rodiny, nebude to tedy zásah do jejich soukromí. Paní R. T., matka A. T., uvedla, že žalobce není ani otcem D. T., neboť její dcera otěhotněla s P. D., který je z Ústí nad Labem. Ten má v současné době rodinu a na dítě nic neplatí.

Žalobce dále uváděl, že je otcem dítěte J. X., nar. X. Matka tohoto dítěte paní L. X., nar. X. uvedla, že žalobce je otcem jejího dítěte a v nejbližší době bude zapsán do rodného listu.

Správní orgány vyhodnotily tyto skutečnosti a v odůvodnění rozhodnutí bylo poukazováno na to, že v případě dětí V. a D. je zřejmé, že je žalobcovo tvrzení o péči o tyto

děti účelové. Žalovaný dovodil, že se žalobce s paní A. T. poznal až v roce 2006, jak je zřejmé z žalobcova vyjádření ze dne 26.4., 2.8. a 16.10.2013. Na výchově dětí se nepodílí. Pouze díky zahájenému správnímu řízení a hrozbě správního vyhoštění znovu žalobce obnovil s A. T. kontakt. Toto jednání je považováno za účelové. Z výpovědi A. T. je rovněž zřejmé, že biologickým otcem V. T. není. Pokud jde o otcovství k D. T., je rovněž zpochybněno výpovědí matky A. T., R. T., která uvedla jméno muže, který má být biologickým otcem D. Je tedy zřejmé, že se žalobce nechal zapsat účelově do rodných listů těchto dětí. Chtěl tak získat povolení k pobytu. Takto byla věc hodnocena žalovaným i v odvolacím řízení. Pokud jde o žalobcovo tvrzení o společném soužití s paní L. X. a výchovou společné dcery, poukázal správní orgán na zjištěné skutečnosti, z nichž je zřejmé, že paní L. X. žije v B. a žalobce v P. Nesdílejí spolu společnou domácnost a společně dceru nevychovávají. Žalobce není ani v rodném listě tohoto dítěte uveden jako otec.

Při jednání, které proběhlo u soudu dne 6.5.2014, předložil žalobce soudu rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27.3.2014 č.j. OAM-85/LE-BE02-HA08-2013, z něhož bylo zjištěno, že žalobci nebyl azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu udělen. Byla mu však udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, t.j. od 14.4.2014. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí soud zjistil, že správní orgán při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z toho, že v případě nezletilé V. T., nar. X., neshledal, že by žalobcovo vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Vycházel z rozsudku Okresního soudu v Chomutově č.j. 20 C 16/2005-81 ze dne 28.3.2011, který nabyl právní moci dne 6.5.2011, týkající se určení otcovství k uvedené nezletilé, z něhož vyplývá, že matka nezletilé A. T. a pan Š. F. určili otcovství k nezletilé V. T. současným prohlášením učiněným do protokolu o jednání soudu. Na základě tohoto souhlasného prohlášení soud řízení o určení otcovství zastavil a uložil panu F. plnění výživného včetně stanovení výše nedoplatku na výživném Z těchto skutečností je zřejmé, že otcem nezletilé V. T. je Š. F. a nikoli žalobce.

Pokud jde o vztah k nezletilému D. T., nar. X., dospěl správní orgán k závěru, že v případě nuceného návratu žalobce do vlasti by v jeho případě došlo k porušení práva na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán uvedl, že žalobce přesto, že od roku 2010 s matkou nezletilého nesdílí společnou domácnost, syna navštěvuje a finančně přispívá na jeho výchovu. Toto bylo dle správního orgánu patřičně doloženo. Správní orgán vyšel i z žalobcova tvrzení, že do budoucna nadále plánuje o dítě pečovat.

Z těchto důvodů pak správní orgán v řízení o azylu dospěl k závěru, že žalobce prokázal existenci rodinných vazeb na území ČR, a to zejména k nezletilému synovi, který je na žalobci materiálně i citově závislý. S ohledem na mezinárodní právní dokumenty a zejména článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, jejichž je ČR signatářem, je dle správního orgánu vycestování žalobce nemožné pro rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán vzal v úvahu vztah rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku a potrestání nelegálního pobytu žadatele na straně jedné a zájmem cizince a rovněž jeho blízkých na ochraně jejich soukromého a rodinného života. Byl zohledněn vztah žalobce se státním občanem ČR, dobu jejich společného soužití na území ČR, ale i ztíženou možnost zpětné integrace ve vedení běžného života žalobce v zemi jeho státní příslušnosti.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Z podané žaloby vyplývá, že žalobcova námitka se týká zejména nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života udělením správního vyhoštění a nesprávné posouzení této věci podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle tohoto ustanovení nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud zjistil, že se oba správní orgány zabývaly podrobně posouzením otázky, zda správní vyhoštění žalobce je v tomto případě nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. V rámci tohoto posouzení byly hodnoceny žalobcovy vztahy k dětem V. a D. T. V průběhu řízení o správním vyhoštění bylo žalobcovo otcovství k nezletilé V. zpochybněno. Žalobce v žalobě stále tvrdil, že je otcem nezletilé V., avšak jím naposledy doloženým rozhodnutím ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo jednoznačně doloženo, že žalobce otcem nezletilé V. není.

Z žalobcova jednání a doložených žádostí o povolení přechodného pobytu, je zřejmé, že je vedeno snahou o získání povolení pobytu na území ČR. Soud v této věci, pokud správní orgán tvrdil, že žalobcovo tvrzení je účelové a je vedeno snahou o legalizaci pobytu právě cestou dokládání otcovství, musí přisvědčit. Je nepochybné, že žalobce ve snaze získat povolení k pobytu využil i těchto prostředků.

Správnímu orgánu v řízení o správním vyhoštění nelze proto vytknout nesprávné hodnocení otázky posouzení žalobcova soužití s nezletilou V. T.. Pokud jde o nezletilého D. T., žalobcovo otcovství bylo zpochybňováno pouze matkou matky tohoto nezletilého R. T. Jinak zpochybněno nebylo. Sama matka A. T. do protokolu uvedla, že žalobce jeví zájem o nezletilého D. a na jeho výživu přispívá. Tento zájem sice projevil až poté, co s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, avšak tento zájem je nyní doložen placením výživného. Společné soužití matky nezletilého D. již nepřichází v úvahu, neboť z výpovědi této svědkyně je zřejmé, že v současné době žije s otcem nezletilé V.

Soud v této souvislosti hodnotil i posouzení žalobcova vztahu k nezletilému D. T. provedené v rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že tento správní orgán vyhodnotil žalobcův vztah k nezletilému synovi v tom smyslu, že je syn na žalobci materiálně i citově závislý. Soud s ohledem na toto tvrzení dospěl k závěru, že by se správní orgán v řízení o správním vyhoštění měl ještě znovu podrobněji zabývat posouzením této otázky podle zákona o pobytu cizinců. Měl by v této věci provést další šetření, pokud jde o žalobcův vztah s nezletilým D. T., pokud jde o osobní kontakty, případně rozsah vyživovací povinnosti, kterou žalobce nezletilému poskytuje.

Pokud pak žalobce tvrdil, že v současné době vychovává svou dceru s paní L. X., měl by se i správní orgán znovu zabývat tímto tvrzením a posoudit, zda žalobce má na území ČR rodinné vazby k této ženě, s níž má dle svého tvrzení dceru, nar. X.

V rámci nového řízení by pak správní orgán měl posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy by měl zejména zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce, délku pobytu žalobce

na území, povahu a pevnost rodinných vztahů a rovněž intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Po zhodnocení těchto skutečností pak správní orgán znovu posoudí, zda v případě žalobce je rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené a nedošlo by k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.

Městský soud v Praze z uvedených důvodů proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 75 odst. 1 a 4 s.ř.s. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 75 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení za zastoupení advokátem. Odměna byla přiznána podle § 9 odst. 4, § 7 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč za jeden úkon. Zároveň byla přiznána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za tři úkony právní služby po 300,- Kč. Právní zástupce doložil, že je plátce DPH, proto byla přiznaná odměna zvýšena o tuto daň ve výši 2.142,- Kč. Celkovou částku 12.342,- Kč hradí žalovaný ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 6. května 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová